

Моєму
дідушеві Володимирі
присвячую

В обіймах Сну

Колись дуже давно, коли ще світло Дажбога милостиво осяювало землю, а дерева та гори вміли говорити, у невеличкому селищі, що сховалося між густим лісом і сірими скелями, жила маленька дівчинка на ім'я Юрена. Батько її, старий мисливець Білогор, минулої зими загинув у лісі, й відтоді вони з мамою жили самі, під охороною Тура, кошлатого батькового пса.

Юрені було лише дев'ять років, але вона вже допомагала матері по господарству: збирала дрова, носила воду з криниці, а іноді – ходила на полювання. Хоробрий Тур завжди супроводжував дівчинку, адже його міцних зубів і гострих пазурів боялися навіть ведмеді.

Одного весняного ранку, напередодні Великодня, Юрена прокинулася разом із сонцем, щоб допомогти мамі приготувати солодкі святкові коржики.

Дівчинка підбігла до маминого ліжка і побачила, що вона досі спить.

— Мамо, прокидайся, вже ранок!

Юрена поторсала маму за рукав, але жінка не прокидалася.

— Мамо, мамо! Час пекти святкові пташечки!

Дівчинка прибрала з маминого обличчя золотаві пасма волосся, торкнулася її повних рожевих щік, і гаряче дихання поїнятої сном зігріло її долоню. Дівчинка покликala знову, але мама лише солодко позіхнула і повернулася на інший бік.

Юрена вражено завмерла, у її круглих блакитних оченятах заблищали сльози.

— З мамою щось сталося, – прошепотіла дівчинка. – Треба покликати старого волхва Ладомира, він знає безліч замовлянь і обов'язково допоможе їй!

Оглянувши жінку, сивобородий волхв скрушно похитав головою.

— Душу твоєї матері полонив могутній Сон, що живе у Срібному палаці на Сніговій горі. Старий Сон закохався у неї і бажає з нею одружитися. Доки її душа в обіймах Сну, вона не зможе прокинутися.

— Що ж мені робити?

Юрена у відчаї стисла кулачки, не звертаючи уваги на Тура, який крутився поруч, торкаючись прохолодним носом її щоки.

Ладомир замислено насупив брови.

— Волі Сну неможливо опиратися. Він відпустить твою маму лише за власним бажанням або ж...

— Або ж? – дівчинка затамувала подих.

— Ти можеш визволити її. Сон не можна перемогти, але його можна обдурити. Срібний палац розташований на самому вершечку Снігової гори. Відшукай душу своєї матері і, хтозна, може, ти зможеш врятувати її.

Подякувавши старому волхвові, Юрена швидко приготувала сніданок, на випадок якщо мама прокинеться, набрала в торбинку їжі, води та вдосталь сухих скіпок і, покликавши Тура, вирушила в дорогу.

Велична Снігова гора ховалася за густим лісом, що починався неподалік від їхнього будиночка. Вже давно надійшов березень, але сила богині Марени досі тримала ліс у своїх крижаних обіймах. Перші весняні проліски, що сміливо прокрадалися з-під землі, здавалися геть маленькими поруч із високими сніговими заметами. Повітря було тихим, холодним і свіжим.

Юрена щільніше загорнулась у теплу мамину хустку і гукнула Тура, який вже ганявся за птахами:

— Не час полювати, Туре! Ми йдемо рятувати маму! – І маленька хоробра дівчинка зникла серед дерев, а відданий пес поквапився за нею.

Темно і холодно було в лісі. Сонце ховалося за хмарами, пташки змовкли, а чіпкі гілочки кущів жадібно тягнулися до дівчинки. Іноді їхні довгі віти коливалися, наповнюючи тишу лісу похмурих шарудінням. Навіть хоробрий Тур перелякано підстрибнув, коли з лапятих гілок ялинки впала важка грудка снігу. Час від часу їх турбував сумний голос Лісовика, але навіть це не зупиняло Юрену. Дівчинка лише щільніше загорталась у хустку, згадувала теплу мамину усмішку і сміливо крокувала вперед.

Жовте око Дажбога вже височіло над лісом, коли Юрена і Тур нарешті зупинилися перепочити біля широкої напівзамерзлої річки. Дівчинка назбирала сухих гілочок і, подякувавши Лісовикові, розпалила вогнище. Роззираючись навкруги, вона з насолодою зігрівала затерплі пальці. Тур примостився поруч із нею і задоволено мружився, втішаючись теплом.

Юрена поглянула на вершечок Снігової гори, що височів над лісом, немов худий сивий велетень, і рішуче промовила:

— Я обов'язково туди дістанусь! Але як обдурити його? Адже Сон надзвичайно могутній!

— Старий Сон отримав своє ім'я не просто так, – почувся поруч із дівчинкою тихий мелодійний голос.

Юрена озирнулась і побачила тоненьку постать мавки, що зацікавлено виглядала з-за стрункого стовбура черемхи. Вона мала чудові чорні очі й ніжно-смарадове волосся. Обличчя мавки було ще блідим і прозорим, але гострі пір'їнки листя, що прокидалися на дереві, вже повернули її до життя.

Серце дівчинки підстрибнуло від здивування, але вона сміливо підвелася і привіталася.

— Чи не знаєш ти, як обдурити володаря Срібного палацу? – запитала у мавки Юрена.

— Сон сам страждає через свою силу, – відказала та. – Для того щоб не спати весь час, він використовує чарівне зілля з кореня лепехи. Без нього він може заснути на кілька днів!

— Тоді я знайду це зілля і сховаю його!

Дівчинка щиро подякувала мавці й вирушила в дорогу.

Біля підніжжя Снігової гори лежали високі білі кучугури. Ноги дівчинки загрузали в них, пальці мерзли від холодного каміння скелі, а торбинка за спиною Юрени ставала дедалі важчою. Невтомний Тур уже піднявся стежкою, прокладаючи шлях своїм міцним витривалим тілом. Він уже давно випередив дівчинку, коли Юрена погукала його назад.

— Допоможи, Туре, – стомлено прошепотіла вона. – Я прив'яжу цю мотузку до твого нашійника, тоді ти потягнеш мене вперед, зрозумів?

Пес уважно вислухав свою маленьку хазяйку. Як тільки вона відпустила його, він завзято помчав уперед.

Подолавши значну частину шляху, мандрівники заночували у невеликій печері, майже на вершечку гори. Стомлена і голодна дівчинка не помітила б її,

